

Κυνηγώντας το όνειρό μου

Παρασκευή Ντεμόλη
Ειδικός Εφοδιαστικής Αλυσίδας

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 1ο

Ήταν μια ήσυχη νύχτα τότε που έφυγα από το σπίτι. Ήμουν πια αποφασισμένος να κυνηγήσω το όνειρό μου. Έτοιμος να αντιμετωπίσω κάθε δυσκολία για να αγγίξω αυτό που εγώ όριζα ευτυχία. Για μένα ήταν το θέατρο. Ποτέ δεν έπιασα τον εαυτό μου να ενδιαφέρεται τόσο πολύ για κάτι άλλο, κάτι πέρα από την ηθοποιία. Πάντοτε τον φανταζόμουν στα πλαίσια μιας θεατρικής παράστασης, ενός κινηματογραφικού έργου, μιας τηλεοπτικής σειράς.

Τέτοιες ήταν οι σκέψεις μου.

Τέτοιος ήταν κι ο μαρασμός των γονιών μου.

– Καμάρι μου, τι σχέση έχεις εσύ μ' αυτά; Πήγαινε στη Νομική, τέλειωσε τις σπουδές σου κι ύστερα βλέπουμε..., συνήθιζε να λέει η μητέρα μου μ' αγανάκτηση και συγκατάβαση συνάμα.

– Άκουσε Παύλο, εάν θέλεις να λέγεσαι γιος μου θα γίνεις δικηγόρος. Άξιος σαν τον πατέρα σου! επέμενε ο πατέρας μου κατηγορηματικά και με υπερηφάνεια.

Μονάχα η μικρή μου αδερφή έδειχνε να 'ναι με το μέρος μου. Ένα απόγευμα μου είπε:

– Μα τι ήταν αυτά που έλεγες στον πατέρα; Δεν καταλαβαίνεις ότι τον στεναχωρείς; Αχ, τι θα κάνουμε με σένα;...

(Κι ύστερα από ένα λεπτό σιγής)

– Κι όμως, Παύλο, να σου εξομολογηθώ κάτι; (!) Πράγματι είναι φορές όπως η σημερινή που απορώ με τη συμπεριφορά σου, αλλά από την άλλη πλευρά θαυμάζω τον επαναστατικό σου χαρακτήρα, την αποφασιστικότητά σου, το θάρρος και την επιμονή που δείχνεις.

– Δεν είναι έτσι ακριβώς. Δεν ξέρω, ίσως αυτά που είπες να με χαρακτηρίζουν, όμως, αυτό που με βεβαιότητα γνωρίζω είναι πως όταν θέλεις κάτι πραγματικά θέλεις και να το φτάσεις. Όταν αγαπάς αληθινά κάτι γίνεσαι ένα με αυτό. Οι σκέψεις και οι πράξεις σου καθορίζονται από το όνειρό σου.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 2ο

Φεύγοντας δεν αφήφισα να ενημερώσω τους γονείς μου, εν ολίγοις, για τα σχέδιά μου. Έτσι λοιπόν έγραψα βιαστικά ένα σύντομο γράμμα και το άφησα πάνω στο γραφείο μου.

«Αγαπημένη μου μητέρα, τώρα που κρατάς στα χέρια σου αυτό το γράμμα εγώ βρίσκομαι σ' ένα λεωφορείο με προορισμό τη Θεσσαλονίκη. Όπως καταλαβαίνεις πηγαίνω στην θεία Ειρήνη και θα μείνω εκεί για όσο διάστημα χρειαστεί. Καταλαβαίνω την ταραχή σου, ωστόσο θα σε παρακαλούσα να καταλάβεις κι εσύ την αγωνία μου. Γι' αυτό και σου ζητώ μια μεγάλη χάρη: προσπάθησε να πείσεις τον πατέρα να μη με αναζητήσει αφού ξέρουμε κι οι δυο ότι μόλις μάθει για τις ενέργειές μου θα με επαναφέρει δίχως αντιρρήσεις. Δώστε μου την ευκαιρία να σας αποδείξω ότι θα τα καταφέρω. Να μην ανησυχείς για μένα, μητέρα, και να θυμάσαι ότι ως παιδί σου δε θα ξεχάσω ποτέ την αγωγή που μου δώσατε εσύ και ο πατέρας.

Σας αγαπώ όλους,
Ο γιος σου Παύλος

Υ.Γ. Να μου φιλήσεις την Ελενίτσα και να μου υποσχεθείς ότι ουδέποτε θα σ' αντικρίσει λυπημένη εξαιτίας μου. Θα σου γράφω συνέχεια».

Ήμουν σίγουρος ότι την επομένη το πρωί θα το έχει διαβάσει.

Εντούτοις, φεύγοντας για τη Θεσσαλονίκη δεν άφηνα πίσω μόνο την οικογένειά μου, ή και τους φίλους μου όπως είναι φυσικό, αλλά και την αγαπημένη μου, τη Χρύσα. Με τη Χρύσα γνωρίζομαστε από το δημοτικό. Αγαπιόμαστε από μικρά παιδιά και από τότε κάνουμε σχέδια πως κάποτε θα παντρευτούμε και θα ζήσουμε μαζί ευτυχισμένοι! Ασφαλώς ο αποχωρισμός μας ήταν δύσκολος και για τους δυο.

– Μη φύγεις Παύλο... πώς θα περνούν οι μέ-

ρες μου δίχως εσένα (;).

(Προσπαθούσε να με πείσει να μείνω μ' αναφιλητά).

– Το ίδιο δύσκολο είναι και για μένα γλυκιά μου, όμως θα το δεις, ο καιρός θα κυλήσει γρήγορα κι εγώ θα έχω επιστρέψει στην Αθήνα χωρίς καν να το έχεις καταλάβει. Και τότε θα παντρευτούμε αμέσως! Σου δίνω το λόγο μου.

(Και το εννοούσα).

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 3ο

Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής δεν κατάφερα να κλείσω μάτι. Ένα σωρό σκέψεις κατέκλυζαν το νου μου. Αναμνήσεις από το παρελθόν και σκέψεις για το παρόν. Μαζί με την ημέρα που ξημέρωνε εμπρός μου ξετυλιγόταν μια καινούργια ζωή. Ο ήλιος σκέπασε το πρόσωπό μου· ήταν πια πρωί. Ένωθα τόσο δυνατός παρότι δεν είχα κοιμηθεί ούτε ένα λεπτό. Μερικοί λένε ότι είναι η δύναμη που πηγάζει από την ψυχή σου. Τώρα καταλάβαινα τι εννοούν...

Ήταν 10:00 π.μ. και το λεωφορείο έφτασε στο τέρμα. Κατεβαίνοντας αντάμωσα τη θεία, τον θείο Κώστα, τον ξάδερφό μου Αλέκο και την ξαδέρφη μου Δήμητρα. Στην αρχή, έμεινα έκπληκτος μόλις τους είδα.

– Θεία! Θείε! (ξεφώνησα μ' απορία).

– Παύλο μου, καλώς ήλθες αγάπη μου. Για να σε δω... δυο μέτρα παλικάρι έγινες... και τι μορφονιός (με καλωσόρισε η θεία καμαρώνοντας).

– Πώς είσαι αγόρι μου; για να σε δω... έχει δίκιο η θεία σου, σωστός άντρας (είπε ο θείος με μετρημένη σοβαρότητα).

– Παύλο, γιατί δεν έχεις έρθει να με δεις τόσο καιρό;;; (με μάλωσε η μικρή ξαδέρφη, κι εγώ χαμογέλασα).

– Δίκιο έχει η Δημητρούλα (είπε ο Αλέκος αγκαλιάζοντάς με και μου ψιθύρισε στ' αυτί):

Η μητέρα σου μας ενημέρωσε για όλα. (Φοβήθηκα! Ο Αλέκος το κατάλαβε και με καθησύχασε αμέσως):

Μην ανησυχείς για τίποτα. Είμαστε όλοι με το μέρος σου (Ανακουφίστηκα!).

Έπειτα κάναμε μια βόλτα αγναντεύοντας τη θάλασσα – καθώς επέμενα πως δεν ήμουν κουρασμένος–, ύστερα πήγαμε στο σπίτι, φάγαμε, συζητήσαμε για αρκετή ώρα, κυρίως με τον Αλέκο και τελικά αποκοιμήθηκα. Όσο να 'ναι είχα ταιπωρηθεί πολύ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 4ο

Την επόμενη ημέρα το πρωί πήρα βιαστικά το πρωινό μου κι έτρεξα για να γραφτώ στη Δραματική Σχολή. Δεν ήθελα να χάσω ούτε δευτερόλεπτο από το χρόνο μου. Ήμουν ήδη απέξω. Κοντοστάθηκα για λίγη ώρα, παρατηρώντας το κτίριο με τις μεγαλοπρεπείς κολόνες του, το προαύλιο με την πρασινάδα του, τους φοιτητές που ήταν συγκεντρωμένοι ανά παρέες και συζητούσαν ζωηρά.

Ούτε ένας μήνας δεν πέρασε κι εγώ βρισκόμουν ανάμεσά τους. Στ' αλήθεια, ήμουν πρωτοετής της Δραματικής! Κάθε μέρα που περνούσε πήγαινα στη σχολή με περισσότερο ζήλο. Παρακολουθούσα το μάθημα με απαράλλαχτη προσοχή και όρεξη. «Το θέατρο και το σινεμά είναι μορφές αναπαράστασης της ζωής και σαν τέτοιες απαιτούν ανθρώπους άξιους να ανταποκριθούν στη δυσκολία του να μπορούν να δώσουν ζωή σ' ένα ρόλο, που...»... «Πρέπει να είσαι πειστικός, να απαρνιέσαι τελείως τον εαυτό σου, να αφήνεις την προσωπικότητά σου στο καμαρίνι για να βγεις εντελώς άλλος άνθρωπος στη σκηνή και, το δυσκολότερο, να πείσεις ένα, πολλές φορές, δύσπιστο κοινό ότι πραγματικά...»...

Μέσα από τη σχολή γνώρισα πολλούς συμφοιτητές, με τους περισσότερους από τους οποίους κάναμε και παρέα. Αν και κουραζόμασταν πολύ – ήμασταν άλλωστε δευτεροετείς τώρα πια – ξέραμε πως ό,τι κάναμε το κάναμε μ' ευχαρίστηση, κι έτσι, η κούραση ήταν, τις περισσότερες φορές, ανεπαίσθητη. Γενικά, ο χρόνος κυλούσε ταχύτατα. Όμως, άξιζε το κάθε του δευτερόλεπτο. Διαβάζαμε πολύ, συζητούσαμε, σχολιάζαμε, ανταλλάσσαμε απόψεις:

– Ο ηθοποιός, ως επαγγελματίας, προσφέρει πολλά στο κοινωνικό σύνολο· είναι ο άνθρωπος που φέρνει κοντά μας τη σκέψη ενός ποιητή ή συγγραφέα, ο άνθρωπος που προτείνει πρότυπα προς μίμηση ή προς αποφυγή, που διδάσκει το σωστό, το άδικο και το δίκιο, την καλοσύνη και την κακία (είπα εγώ).

– Το επάγγελμα του ηθοποιού είναι από τα πιο δύσκολα μα και τα πιο ενδιαφέροντα. Χρειάζεται ταλέντο, αφοσίωση και ευσυνειδησία για να μπορείς να το εξασκήσεις σωστά (συνέχισε ο Γιώργος).

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 5ο

Άλλο ένα έτος πλησίαζε προς το τέλος του. Ήταν το τρίτο έτος που ήταν και το τελευταίο.

Τα συναισθήματά μου ήταν ανάμεικτα. Μέσα στη σχολή είχα αποκομίσει πάρα πολλές γνώσεις και παράλληλα ένιωθα περισσότερο ώριμος.

Εν τω μεταξύ, έγραφα συχνά στη μητέρα όπως της είχα υποσχεθεί. Τη ρωτούσα για την ίδια, τον πατέρα, την Έλενα, τη Χρύσα αλλά και για γενικότερα πράγματα. Επίσης, της έγραφα συνοπτικά για τα νέα μου, την καθημερινότητά μου και φυσικά για τη σχολή. Στο τελευταίο γράμμα έγραφα ότι θα γυρίσω το συντομότερο δυνατό:

«Αγαπημένη μου μητέρα, αυτό μάλλον είναι το τελευταίο γράμμα που σου γράφω, εφόσον σύντομα θα κατέβω στην Αθήνα κι έτσι θα τα πούμε από κοντά. Είναι ένας μήνας τώρα που τελείωσα με τις σπουδές. Σίγουρα θα αναρωτιέσαι για ποιο λόγο δεν έχω έρθει κι είμαι ακόμη εδώ. Αν σου πω θα εκπλαγείς! Πριν από δυο εβδομάδες έκανα αίτηση για να συμμετάσχω σε μια θεατρική παράσταση που θα λάβει χώρα στο πιο δημοφιλές θέατρο της πόλης σε μια εβδομάδα και η αίτηση εγκρίθηκε. Η χαρά μου είναι απερίγραπτη. Καθημερινά ευγνωμονώ τον Θεό για όλα. Σας έχω επιθυμήσει όλους.

Με αγάπη,
Παύλος

Υ.Γ. Να μου φιλήσεις τη Χρύσα και να της πεις ότι μόλις επιστρέψω θα γίνει ο γάμος.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 6ο

– Πραγματικά, Αλέκο, δεν ξέρω αν είναι δικαιολογημένη τόση αγωνία.

– Έλα τώρα, Παύλο, είναι φυσικό, είναι η πρώτη φορά που ανεβαίνεις στο πάλκο και σε παρακολουθούν τόσοι θεατές.

– Ίσως να 'χεις δίκιο, όμως παρά τις πρόβες νιώθω ανασφαλής.

– Θα τα καταφέρεις. Να θυμάσαι ότι τώρα πια είσαι ηθοποιός.

Στην παράσταση προσπάθησα να δώσω τον καλύτερό μου εαυτό. Στο τέλος της παράστασης συνέβη κάτι απροσδόκητο. Ανακάλυψα ότι ανάμεσα στο πλήθος που χειροκροτούσε βρισκόταν ο πατέρας, η μητέρα, η Έλενα και η Χρύσα!!! Μόλις τους είδα ένιωσα βαθιά συγκίνηση κι υπερηφάνεια. Για μένα ήταν η μεγαλύτερη επιβράβευση.

Από τότε μέχρι και σήμερα, το πάλκο είναι η ζωή μου, το θέατρο είναι το δεύτερο σπίτι μου και οι προβολείς που ανάβουν είναι για μένα ένας άλλος ήλιος που φωτίζει τη ζωή μου με όλη τη μαγεία, την απελπισία ή τη δόξα της.

